

Životopis Ivany Dohnalové

Celé jméno naší pamětnice je Ivana Dohnalová, rozená Zitová. Narodila se 30. července roku 1947 a od té doby žije v Kuří, v menší vesničce u Říčan.

Měla mladší sestru, ale ta zemřela, když paní Ivaně byly tři roky. Od dětství pomáhala doma na statku, nejraději s péčí o zvířata. S babičkou pak sbírala bylinky a starala se o domácnost.

Rok 1953 byl pro naši pamětnici rokem plným zvrátů, nejdříve byl její rodný statek s pozemky a všemi zvířaty znárodněn, potom jí umřela babička, se kterou měla velmi blízký vztah. Tentýž rok šla také poprvé do školy, v Kuří v té době byla jenom jednotřídkou národní školy (to znamená jen 1. stupeň a děti všech ročníků v jedné třídě).

Když chodila na druhý stupeň, tak musela každý den s ostatními dětmi jít pěšky do Říčan, autobusové spojení v té době nebylo. V zimě jim proházeli cestu sněhovými závějemi rodiče a děti šly v řadě za sebou.

Volného času měla málo, i když jim vzali statek, tak na něm stále pracovali. A tak když děti přišly ze školy, pomáhaly rodičům s prací. Když končila základní školu, vážila pouhých 32 kilogramů – byl to následek žloutenky, kterou onemocněla. Ze zdravotních důvodů zůstala doma další tři roky a dále nepokračovala ve studiu.

Po uzdravení pracovala v říčanském lihovaru. Dělalala svačinářku, zajišťovala tedy ostatním jídlo a pití, připravářku a to, co bylo potřeba.

Z roku 1968 si naše pamětnice pamatuje, že ráno pustili doma rádio, aby si poslechli zprávy (jako to běžně dělali každý den). V rozhlase lidi vyzývali k tomu, aby napanikařili. Ráno šla tedy normálně do lihovaru, chvilku pracovala, nikdo nevěděl, co se děje, když dorazil šéf a řekl, aby šli všichni domů. Domů museli ale jít přes pole, po silnicích jezdily tanky a obrněné vozy.

Lidé v dalších dnech v očekávání války vykoupili v obchodech i to málo, co bylo k dostání. Paní Ivana se jako svačinářka znala s některými vedoucími obchodů a dokázala i pro kolegyně, které neměly to štěstí, ještě sehnat nějaké potraviny.

V následujících letech až do sametové revoluce (v době tzv. normalizace) musela být ona a její blízcí velmi opatrní, protože se u nich v rodině střetávaly dva světy – jedna ze sestřenic emigrovala do Kanady, bratranec byl zase voják z povolání. A navíc původně byli statkáři.

Svého manžela poznala na svatbě kamarádky, které šla za svědku. Její budoucí muž byl zase svědkem ženicha. Vdávala se roku 1971 na Staroměstské radnici v Praze a hodiny ukazovaly právě za pět minut dvanáct. Tři roky nato se jim narodila dcera, za další tři roky syn. Tyto roky byly pro paní Ivanu jedny z nejtěžších v životě. Měla sice manžela a dvě krásné děti, ale její manžel byl vážně nemocen a hrozila mu amputace nohy, naštěstí se nakonec vyléčil.

Po mateřské dovolené začala pomáhat ve Voděrádkách v JZD. Od dětství ji práce u zvířat bavila a měla ji „v krvi“, proto se jí dařilo. Na starosti měla nejprve selata a následně se dostala k telatům. U těch vydržela až do odchodu do důchodu.

Ani v důchodu nezahálí, i přes zdravotní problémy se se svým manželem stará o dům i zahradu. Úplně bez zvířat být nikdy nemohla, postupně však svoji celoživotní vášeň musela utlumit, a tak má už „jen“ hejno slepic, několik koček a dva báječné psy.

A co by vzkázala dnešní mladé generaci? Aby se k sobě všichni chovali více s úctou a respektem, aby na sebe vzájemně nebyli zlí a sprostí. Celý život se drží hesla „Když můžu, pomůžu“. Protože je důležité, aby lidé drželi pospolu a vzájemně se podpořili. Jak sama říká, vždy se jí její nezištná pomoc vrátila.